

CATHERINE WALSH

Kinosten keskellä

**Tavoite: kumppani joulupöytään.
Toteutus: liiankin uskottava?**

WSOY

Suomentanut Paula Takio-Pairault

CATHERINE WALSH

Kinosten keskellä

Suomentanut Paula Takio-Pairault

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Snowed In

Copyright © Catherine Walsh, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

Suomenkielinen laitos © Paula Takio-Pairault ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51652-2

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Tämä on Lucylle

SISÄLTÖVAROITUS

*Kirjassa on viittauksia kontrolloivaan käyttöön parisuhteessa.
Jos aihe tuntuu ahdistavalta, lue kirjaa varautuen.*

PROLOGI

MEGAN

Kunpa minulla ei olisi korkkarit jalassa.

Kunpa minulla ei olisi myöskään morsiuspukua, mutta eniten nyt harmittavat korkokantakengät. Niissä on hankala juosta. On myös hankala juosta, kun hienot uudet morsiusrintaliivit puristavat ja sata miljoonaa pinniä kiskoo päänahkaa.

Kunpa en olisi halunnut nuttura.

Kunpa vaikka mitä.

Ensisijaisesti kunpa Susan-täti lopettaisi tuon perhanan puhelun.

Kurkistan kulman takaa, kun Susan astelee edestakaisin hotellin käytävällä. Hänellä on railakkaan pinkki leninki ja valkoinen hörhelöpäähine ja jostain syystä hän on päättänyt käydä jotakin äärimmäisen tärkeää keskusteluaan juuri hissien edessä.

Mitä hän täällä edes tekee? Eikö hänen pitäisi olla jo kirkossa? Minunkin pitäisi olla jo kirkossa, joten hänen nyt varsinkin, mutta ehei. Täällä hän on. Jaarittelemassa puheliin kovaan ääneen ja tukkimassa pakoreittini.

Pakoreittini. Jessus. Yritä nyt olla vielä vähän dramaattisempi, Megan.

Susan-täti nauraa ja kääntyy minua kohti, joten painaudun selkää seinää vasten, pois näkyvistä. Ehkä Susan on merkki. Kirkkaanpinkki merkki, joka yrittää viestiä, että tämä on tyhmä päätös ja minun pitäisi vain palata huoneeseeni odottamaan valokuvaajaa. Olemme maksaneet valokuvaajasta maltaita. Olemme maksaneet koko tästä päivästä maltaita, mutta varsinkin valokuvaajasta.

Emme kylläkään yhtä paljon kuin tarjoiluista.

Ainakin ruoat voi aina syödä. Muuten kaikki menisi ros-kiin. Olemme maksaneet kaiken jo viikkoja sitten.

Olisi pitänyt jättää peiliin viesti.

Sori, että pilasin päivänne, mutta herkutelkaa silti rapukakkusilla!

Pelkkä ajatus saa minut vilkaisemaan huoneeseen päin, mutta Susan-täti purskahtaa uudelleen nauramaan ja naurunremakka kajahtaa niin kovaa ja äkisti, että tuntuu kuin saisin roiskauksen jääkylmää vettä kasvoille. Ei. En palaa takaisin. En palaa takaisin, sillä minun on pakko päästä pois.

Pakko päästä pois. Pakko päästä pois. Pakko päästä pois.

Ponnistan irti seinästä ja kuvittelen olevani päättäväinen ja varma enkä suinkaan vain kahvin huumaa ja pahoinvoiva, kun käännyn pois hissien suunnasta ja painelen kohti henkilökunnan portaikkoa, jonka ohi olin tullut.

Vannon, etten aamulla herätessäni tiennyt aikeistani. Tämä ei ole minun tapaistani. En ole tällainen äkkipikainen spontaani ihminen. Olen yleensä melko rauhallinen ja käytännöllinen, mutta nyt en vain pysty muuhun. En voi mennä Isaacin kanssa naimisiin. Päätös on takuulla parempi tehdä

nyt eikä puolen vuoden päästä. Parempi nyt kuin harmitella väärää valintaa koko loppuelämä.

Ted-setä sai minut muuttamaan mieleni. Hän tuli tunti sitten huoneeseeni muun suvun kanssa ja ojensi minulle kirjekuoren, jota ei ollut liimattu kiinni. Olin saanut häneltä samanlaisen rippilahjaksi ja joka syntymäpäivä ja joulukuusta saakka. Siinä on sisällä kortti, johon on kirjoitettu onnittelet hänen siistillä ja sujuvalla käsialallaan ja sen ohessa monta sileää seteliä, jotka *auttavat eteenpäin*.

Heti, kun olin saanut kuoren Tediltä, tein päätökseni. Ehkä olin odottanut sitä. Tiesin, että jos lähtisin liian pian, jos panisin homman poikki niin, että aikaa olisi jäljellä, kaikki yrittäisivät vain taivutella minua pyörtämään päätökseni.

Minulla on vain reppu. Nuhruinen vanha koulureppu, jota äiti kauhisteli, mutta minä halusin ottaa sen nostalgiasyistä. Sen sisällä ei ole muuta kuin puhelin, kukkaro ja ne vaatteet, joissa tulin hotelliin, mutta nyt minulla ei ole enää aikaa vaihtaa niitä takaisin ylleni. En ehdi kuin lähteä.

Helpommin sanottu kuin tehty.

Olen saanut huomata, että kun on morsian ja on oma hääpäivä, ei pääse edes vessaan ilman, että mukaan tunkee kolme kaveria auttamaan. Tarvittiin aika paljon juonimista ja *haluaisin olla vain hetken rauhassa* -vetoomuksia, jotta sain muut jättämään minut yksin. Minulla on todennäköisesti enintään viisi minuuttia ennen kuin joku jo tulee etsimään, ja olen pukeutunut mukkeaan valkoiseen pukuun. Minut on varsin helppo bongata.

Tömistelen kömpelösti portaat alas, tarraa kaiteesta tukea. Ikuisuudelta tuntuvan, mutta luultavasti vain minuutin kestäneen urakan jälkeen tupsahdan melkein samanlaiseen käytävään ja seuraan vihreää EXIT-kylltiä, joka osoittaa rakennuksen takapihalle.

Ketään ei näy missään.

Laskin sen varaan. Kaikki häävieraat ovat kirkossa, joka sijaitsee naapurissa, ja suurin osa hotellin henkilökuntaa odottaa aulassa hurratakseen minulle, kun lähden vihkimistä kohti. Olen netissä nähnyt kuvia, joissa he tekevät niin. Kuuluu hääpakettiin. Pidin sitä kivana ajatuksena, kun näin kuvat, mutta nyt mielikuva saa minut vain kiihdyttämään vauhtia. Myttään helmoja nyrkkeihini, etteivät ne takertuisi korkoihin.

Olisi pitänyt suunnitella paremmin. Olisi pitänyt ottaa tennarit mukaan. Olisi pitänyt kertoa jollekulle.

Olisi pitänyt miettiä, onko tässä uloskäynnissä hälytin.

Ajatus pamahtaa päähän samalla hetkellä, kun säntään ulos pariovesta, ja vavahdan odottaessani hälyttimen laukeavan tai valojen alkavan välkkyä. Mitään ei kuitenkaan tapahdu. Ovet paukahtavat takanani tärähtäen kiinni ja siinä kaikki.

Olen päässyt ulos.

Vedän henkeä ja odotan katumuksen iskevän, mutta en tunne sellaista. Tunnen sisuskaluissani vain tarpeen päästä hittoon täältä, eivätkä ne ole muutamaa maitotuotteisiin liittyvää episodista lukuun ottamatta koskaan johtaneet minua harhaan. Täytyy löytää taksi. Täytyy löytää taksi, ja sitten voin –

»Oletko eksynyt?»

Hätkähdän. Saatan peräti kiljaistakin. Kiepsahdan siihen suuntaan, mistä kysymys kuului, ja näen vieressäni miehen.

Christianin.

Seisahdan hänen eteensä enkä pelästyneenä pysty liikkumaan. Ensimmäinen ajatus, joka iskee tajuntaani, ensimmäinen ajatus, johon hätäntynyt ja sekava mieleni tarraa,

on että mitähän helvettiä Christian Fitzpatrick tekee minun häissäni. Minä en häntä ole kutsunut. Olen jutellut hänen kanssaan ehkä korkeintaan kaksi sanaa siitä huolimatta, että istuimme koko lapsuutemme samassa luokkahuoneessa, ja sen jälkeen olen nähnyt hänet vain vilaukselta silloin, kun hän käy täällä kotikylällään.

Vastaus kirkastuu jo ennen kuin olen päässyt kysymyksen loppuun. Miksi häntä ei olisi kutsuttu? Äiti on kutsunut kaikki. Kaukaiset pikkuserkut, kaverin kaverin kaverit. Nämä ovat sellaiset häät. Äiti varmaan jäljitti puolet kesäleirikavereistani ajalta, kun olin 12-vuotias. Ehkä kaikki heistä. Ilman muuta kaikki koulukaverini oli kutsuttu.

Mukaan lukien Christian Fitzpatrick.

Hän seisoo varjossa ovien vasemmalla puolella puhelin toisessa kädessä ja palava savuke toisessa. Hänen tummat hiuksensa on suittu taakse enkä voi olla huomaamatta hänen solmiotaan. Outoa. Siis tiedän minä, että nämä ovat minun hääni, mutta en muista kertaakaan, en yhtään ainutta koulupäivää, jolloin hänellä olisi ollut koulupukuun pakollisena kuuluva solmio kaulassaan, ja siinä hän nyt seisoo silkkinen syvän sinivihreä kravatti siististi kaulaansa solmittuna.

Näky saa minut tuntemaan kummallista liikutusta. Kuin hän olisi nähnyt vaivaa ihan vain minun tähteni. Sitten hänen katseensa osuu pukuuni ja hän huomaa reppuni, ja hermosuton taas. Ihoani kihelmöi hänen katseensa alla. Christian ei ole mikään juorukello, mutta hän on aina innostunut sekasorrosta, ja voisin hyvin kuvitella, että hän saattaisi nostaa mekkalan ihan vain omaksi huvikseen.

Hän saa tilannearvionsa päätökseen ja katseemme kohtaavat, enkä pysty tulkitsemaan hänen ilmettään, kun hän tuo savukkeen huulilleen ja imee sitä hitaasti.

Voi ei. »Christian –»

»Megan.» Hän sanoo nimeni haastavasti, kuin olisimme taas leikkikentällä, mutta äänessä ei ole ilkeyttä. Hän kuulos-
taa lähinnä huvittuneelta. »Tarvitsetko jeesiä?»

Pudistan päätäni ja hän imaisee savukettaan toistamiseen.
Kumpikaan ei liiku.

»No», hän viimein sanoo. »Minä en kerro kellekään, jos
et sinäkään.»

Hän elehtii kohti savukettaan, ja minä vain tuijotan häntä.
Hän puhalttaa savukiehkuran suupielestään.

»Ala mennä.» Hän kääntää katseensa puhelimeensa ja ryh-
tyy selaamaan sitä kuin minua ei olisikaan. Kuin en olisi juuri...

Ai jaa.

Odotan vielä yhden hengenvedon verran nähdäkseni,
pilaileeko hän kustannuksellani, kunnes otan epäröiden aske-
leen eteenpäin, sitten toisen ja kolmannen, kiiruhdan hänen
ohitseen sydän jyskyttäen.

»Vapaus on toisessa suunnassa», Christian huikkaa, ja
käännyyn ympäri. Sääntään hänen ohitseen ja mumisen kiitok-
set. En mitenkään selviä tästä häpeästä, mutta se ei ole suurin
murheistani juuri nyt.

Tällä kertaa tunnen hänen silmänsä selässäni, kun kii-
ruhdan rakennuksen nurkan taakse. En välitä hänestä vaan
riennän pois näkyvistä hotellin pysäköintialueelle. Se on
täynnä autoja, mutta ihmisiä ei näy lukuun ottamatta paria
taksinkuljettajaa, jotka seisoskelevat odottelemassa.

Tungen ensimmäiseen kohdalle osuvaan taksiin ja säikäy-
tän sanomalehteensä etupenkillä uppoutuneen miesparan.

»Mitä ihm-» Hänen silmänsä laajenevat taustapeilissä,
kun suljen oven ja hän kääntyy katsomaan minua kunnolla.
»Oletko sinä morsian?»

»En ole.» Myttään helmojani pois tieltä ja avaan repun vetoketjun. Ei se teknisesti ottaen valekaan ole. Ei enää.
»Oletko vapaana? Minulla on käteistä. Paljon. Kirjaimellisesti tukuihin.»

Hänen ilmeensä pehmenee, kun hän kuulee yhä hätään-
tyneemmäksi muuttuvan ääneni. Hän taputtaa minua käsi-
varteen.

»Älä hätäänny, muru. Uskon minä.»

»Tiedän, miltä tämä vaikuttaa, mutta –»

»Olen ajanut taksia neljäkymmentä vuotta. Luuletko olevasi ensimmäinen kohtaamani karkulaismorsian?» Hän kääntyy kohti ohjauspyörää aivan asiallisena. »Sano vain, minne ajetaan, niin vien sinut sinne.»

Voisin miltei itkeä tirauttaa hänen ystävällisyytensä takia.
»Dubliniin», pyydän. Olen varannut sattumanvaraisesti valitsemani hotellihuoneen väärällä nimellä, ja sinne olen ajatellut jäädä miettimään, mitä seuraavaksi. En tunne sieltä ketään, eli kukaan ei etsi minua sieltä.

Kuljettaja epäröi. »Jaa», hän henkäisee. »Minä lähinnä ajattelin, että haluaisit rautatieasemalle. Dubliniin on aika pitkä matka. Jos saan jotain varmuutta –»

Viskaan kirjekuoren etupenkille, ja ääni kuljettajan kel-
lossa muuttuu.

»Selvä pyy! Onko musiikkitoiveita?»

Pudistan päätäni ja vilkaisen ulos takaikkunasta, kun hän kytkee vaihteen päälle. En tiedä, mitä odotan näkeväni. Isaacin juoksemassa perääni? Isoäidin kyynelehtimässä? Näen pelkkiä autoja ja muita taksinkuljettajia vilkuile-
massa uteliaina meidän suuntaamme. Vaikka minulla on yhä huono omatunto juhlien pilaamisesta ja valehtelusta ja melko äkkinäisestä häpymisestä siitä tarinasta, jonka piti

olla loppuelämäni, en kadu yhtään. Oikea päätös sattui vain olemaan se kaikkein dramaattisin, ja pakokuskini ajaessa kadulle tunnen pelkkää helpotusta, kun hotelli, kirkko ja tulevaisuuteni jäävät taakse.

CHRISTIAN

Viisi vuotta myöhemmin

Pubissa haisee kuntosalilta. Erityisesti kuntosalin pukuhuoneelta. Haisee samalta kuin kuntosalin pukuhuoneessa ensimmäisenä arkipäivänä joulun jälkeen, kun se on täynnä hikisiä ruhoja ja kosteita pyyhkeitä ja henkilökohtaisessa tilassani on aivan liikaa ihmisiä. Henkilökohtaisessa tilassani on parhaillaankin liikaa ihmisiä. Liikaa äänekkäitä ja töniviä ihmisiä, mukaan lukien takanani oleva nainen, joka yrittää ujuttautua tuolini ohi, mutta ei näköjään onnistu siinä tökkimättä minua kyynärpäällään selkään.

Kumarrun eteenpäin ja ojentaudun kohti lasiani yrittäen päästä hänestä kauemmas, mutta päädyn mulkaisemaan murhaavasti viereistä porukkaa, joka purskahtaa nauraa hohottamaan. Näyttävät turisteilta. Kuusi vieraan näköistä ihmistä kalliissa sadetamineissa ja tukevissa kävelykengissä. Ehkä saksalaisia?

»Christian.»

Voivat olla hollantilaisiakin.

»*Christian.*»

»Mitä?» Irrotan katseeni seurueesta ja siirrän sen Zoeen, joka katsoo minuun pikkuruisen pöydän toiselta puolelta.

»Pitäisikö minun leikata otsis?»

»Mikä?» Taas joku ujuttautuu ohi ja taas saan kyynärpäästä selkääni.

»Otsis», Zoe toistaa.

»Joo», sanon keskittymättä aiheeseen. »Ilman muuta.»

»Ei liian pitkää.» Hän tekee sormillaan saksia mallaavan eleen otsaansa vasten ja on haudanvakava. »Jotain tähän saakka.»

»Kuulostaa hyvältä.»

»Mutta näyttääkö se hyvältä?»

»Mistä ihmeestä minä voisin tietää, jos – *Varo vähän*», ärähdän, kun joku markettipukuinen miekkonen on vähällä kaataa viinilasillisensa päälleni.

Zoe kurtistaa kulmiaan. »Minusta tuntuu, että sinulla on aika kurja ilta, vaikka kuinka yritän sinua viihdyttää kiinnostavalla keskustelulla.»

»Minulla on ihan mahtava ilta», mumisen. »Nauttisin kiinnostavasta keskustelusta kanssasi varmasti, jos kuulisit siitä sanankin, vaan kun en kuule. Olet aika huono valitsemaan tapaamispaikkoja.»

Hänen suunsa jää auki. »Tämä on lempipubini.»

»Hirveä tungos.»

»Tämä on aika monen lempipubi. Yleensä täällä ei ole näin täyttä», hän lisää. »Johtuu sateesta.»

Sataa toden totta. Näen, miten se piiskaa Zoen takana olevaa lasimaalausikkunaa. Se selittää kostean tunkkaisuuden sekä äkillisen tulvan toimistotyöntekijöitä, jotka näyttävät hie-
man ummehtuneilta vietettyään päivän työpöytänsä ääressä.

»Miten olisi sivuotsis?» Zoe kysyy.

»Mitä ihmettä sinä jank–»

»Mietin *otsatukkaa*.» Hän kuulostaa jo tuskastuneelta. Ihan kuin ongelma olisin minä eikä suinkaan tämä ympäristö. »Yritä nyt edes olla avuksi. Luulin, että olisit hyvä tällaisessa.»

»Miksi ihmeessä sinä sellaista luulet?»

»Koska sinulla on ihan mahtavat hiukset!» hän huuhahtaa. »Katso nyt peiliin! Niin paksut ja pehmeät.» Tällä kertaa turistiporukka kääntyy katsomaan minua, koska Zoe käytännöllisesti katsoen karjuu niin, että koko publi kuulee hänen sanansa.

»Zoe.»

»Hyvät hiukset menevät miehillä ihan hukkaan», Zoe jatkaa autuaan piittaamattomana herättämästään huomiosta. »Niin kuin ripsetkin. Miksi teillä kaikilla täytyy olla hullun pitkät ripset? Minä pulitan viisikymppiä ripsien kestotaivutuksesta, ja sinä se vain käyskentelet ympäriinsä kuin jokin pahuksen viktoriaaninen nukke.»

Olen vähällä tukehtua olueeni. Lasken tuopin ennen kuin se läikky.

»Se oli kohteliaisuus», Zoe vakuuttaa.

Niin varmaan. »Jos yksi hiustenleikkuu vaivaa sinua noin paljon, kannattaa taivutella Molly kokeilemaan mallia ensin. Sitten tiedät, sopiiko se sinulle vai ei.»

Hän on vähällä tuhahtaa, mutta sitten hänen silmänsä laajenevat ja hän tarttuu puhelimeensa. Luultavasti hän aikoo lähettää viestin identtiselle kaksossiskolleen Mollylle. Mainittu identtinen kaksossisko seurustelee minun epäidenttisen veljeni Andrew'n kanssa, ja viime jouluna perheemme päättivät matkustaa yhdessä heidän luokseen

Chicagoon joulun viettoon. Koska sekä minä että Zoe olemme perheidemme sisarusparvissa ne, jotka aina ivailevat kaikkea, päädyimme viettämään paljon aikaa yhdessä. Meidän välillämme ei ole säpinää, mutta Zoe on suorasukainen minua miellyttävällä tavalla ja hän elää juuri niin kuin tahtoo, joten tulemme paremmin toimeen kuin tulen useimpien ihmisten kanssa. Hän oli ensimmäisiä ihmisiä, joihin otin yhteyttä muutettuani Dubliniin muutama kuukausi sitten, ja olin salaa helpottunut siitä, miten helposti hän otti minut mukaan elämäänsä.

Toisinaan on kyllä vähän vaikea seurata hänen ajatuksensuoksuaan.

»Oletko sinä koskaan harkinnut otsatukkaa?» hän kysyy yhtäkkiä ja mittailee päätäni mietteliäänä, mutta ennen kuin ehdin vastata, viereemme ilmestyy nainen hyvin antavassa topissa ja erinomaisen piukoissa farkuissa. Nainen painaa kädet tyhjälle jakkaralle.

»Anteeksi?» hän kysyy, vaikka on jo nostamassa jakkaraa. »Onko tämä – onko tuossa taapero?»

Zoe ja minä käännymme kohti Zoen melkein kaksivuotiasta poikaa Tiernania, joka istuu Zoen vieressä nauttimassa päivän ruutuannoksestaan tabletin ääressä.

»Näköjään», Zoe sanoo mietteliäänä. »Hän oli jo tässä, kun tulimme.»

»Hän vain vitsailee», selitän, kun jakkaranainen tuijottaa Zoea.

»Niin vitsailen», Zoe sanoo. »Anteeksi, olen vain hermostunut. Hän on tapaamassa isäänsä ensimmäistä kertaa.» Zoe kääntyy taas puoleeni ja on yhtäkkiä hyvin liikuttunut. »Ihanaa, kun suostuit tulemaan.»

Taas tätä. »Ei tuo ole minun lapseni.»

»Tätä jakkaraa olisin vain kysynyt», nainen yrittää hoitaa asiansa nopeasti.

»Ei tuo ole minun lapseni», toistan, ja Zoe tyrskähtää.

»Voisimmeko saada olla rauhassa», hän pyytää naiselta, joka kipittää jakkaran kanssa naisporukan luo, ja hänen superteltuaan heille jotain he kaikki kääntyvät meitä kohti.

Pakottaudun nielemään huokaisuni. »Etkö ikinä kyllästy tuohon?»

»Siksihän minä raahaan häntä mukaanani.»

»Oliko Tiernan pakko ottaa mukaan?»

»Tokihan sinä Tiernania rakastat», Zoe toruu ja esittää peittävänsä lapsen korvat.

»Rakastan toki, mutta kaikki luulevat minua hänen isäkseen.»

»Mitä sitten?»

»*Sitä sitten*», sanon, kun Zoe pussaa lastaan päälle.

»On vähän vaikea tavata ketään.»

»Haluatko yrittää iskeä jonkun pubista? Oletko ehkä vähän ikäloppu?»

»Olen –»

»Ei naisia isketä pubeista. Emme me sellaista halua. Jos joku vieras mies edes vilkaisisi minun suuntaani tänään, mulkoilisin häntä niin kiukkuisesti, että hänen täytyisi mennä juurihoitoon.»

»Ei tuo ole mikään oikea sanonta.»

»En ole sellaista väittänytkaan.» Zoe nojaa jakkaralla taaksepäin. »Oletpa sinä tänään äkäinen.»

Niin olen. Tiedän. Eikä se johdu Zoesta eikä hänen lapsestaan eikä edes tästä pubista, vaikka sillä onkin oma osuutensa asiaan. Minusta itsestäni se johtuu. Olen ollut kärttyisä jo kuukausia, enkä tiedä, miksi luulin, että paluu

Irlantiin olisi auttanut, mutta se on lähinnä vain pahentanut tilannetta.

»Väsyttää vain», sanon.

»Vai niin.» On selvää, ettei Zoe usko minua, mutta jättää asian sikseen, kun puhelimeni surisee pöydällä. »Jos se on töistä, takavarikoin luurisi.»

Viestiäni ei ole työasioista vaan sähköpostista iso-veljeltäni Liamilta. Hän lähettää tuttuun tapaan lastensa joululahjatoivelistan. Hänen ennakointinsa on arvostettavaa. Ensimmäinen päivä joulukuuta ja mies menee suoraan asiaan. Hän tietää, että otan roolini lempisetänä vakavasti, joten kiitän listasta ennen kuin tarkistan, onko jotain pantava tilaukseen jo nyt heti, jotta lahja ehtii jouluksi.

»Kutsuiko äiti sinut jouluksi meille?» kysyn samalla kun etsin netistä hirveän hintaista hienoa nukkekotia.

»Kutsui», Zoe sanoo. »Minä kyllä varmaan jään Dubliniin.»

Katsahdan häntä yllättyneenä. Zoe on äiti, mutta hän on lisäksi ainoa sinkku meidän molempien perhepiireissä. Tiernanin hän hankki koeputkihedelmöityksellä. Olin odottanut hänestä tukea ja turvaa joulupöytään. Jos totta puhutaan, olin laskenut sen varaan.

»Minä luulin, että meillä oli suunnitelma.»

»Sinähän sitä ehdotit», Zoe oikaisi. »Äidilläsi on ihan tarpeeksi hoidettavaa ilman lisäsuiden ruokkimista. Luulen, että menemme meidän porukoille. Tilaamme kiinalaista ruokaa.»

»Mollykin tulee», yritän inttää. »Etkö halua viettää joulua siskosi kanssa?»

Zoe kohauttaa olkapäitään. »Hän tulee kotiin uudeksi-vuodeksi. Samat vibat, eri ilta.»

»Ei uudessavuodessa kyllä ole alkuunkaan samat vibat.»

»Ei ehkä teidän suvussanne. Miksi minun tuloni on niin tärkeää? Pelottaako, että jouluku on kamalan tylsä ilman minua?»

»Tylsyyden pelottaa aina», sanon naama peruslukemilla.
»Sinun pitäisi tulla. Edes yhdeksi päiväksi. Voisit pelastaa minut kaikilta kyyhkyläisiltä, jotka –»

»Ahaa.»

Vaikenen kesken lauseen, koska en pidä Zoen tietäväisistä ilmeistä. »Mitä?»

»Siitä tässä siis on kyse», hän toteaa. »Yksinäinen mies pelkää yksinäistä jouluku.»

»En minä ol–»

»Sinä olet ihan kamalan yksinäinen. Oikein yksinäisyyden perikuva. Miksi muuten hengailisit perjantai-iltana inhoamassasi pubissa yksinhuoltajaäidin ja hänen kaksi-vuotiaansa kanssa?»

»Ilmeisesti saadakseni terapiaa», sanon, mutta Zoe jättää sen huomiotta.

»Olet aikuinen mies. Ei sinun ole pakko mennä vanhempieni luo jouluku ellet halua.»

»Totta kai minä haluan.» Sanat tulevat kuin pyssyn suusta. Automaattisesti. Zoe näkee kaiken lävitse.

»Entä se tyttö, jota tapailit?» hän kysyy. »Naioise. Hän vaikutti ihan kivalta.»

»Hän vaihtoi minut rugbyyn pelaajaan. Eikä hän ollut kiva. Olen aika varma, että hän varasti minulta.»

»Entä se tummaverikko, jolla oli ihan mielettömät hauikset?»

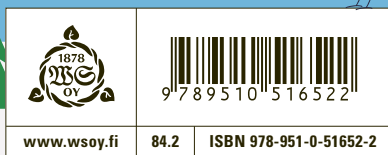
»Keskittyi uraansa.»

»Mitä hän tek–»

**Säännöt laaditaan, sopimus kirjoitetaan
viinitahraiselle lautasliinalle, kaikki on
selvää. Mutta kun yhtälöön lisätään lumen
saartama mökki ja ripaus joulun taikaa...
mitä tahansa voi tapahtua!**

Viisi vuotta sitten Megan jätti kotikylän kultapojan Isaacin alttarille ja karkasi suurkaupunkiin. Nyt joulukotona – kokokylän silmätikkuna – ei suoranaisesti houkuta. Varsinkaan, kun Isaac on taas kihloissa ja Meganin vuoden saldona on liuta keuhkoja treffejä.

Christian puolestaan on kyllästynyt olemaan perheensä ainoa sinkku, muiden sääliä tihkuvat katseet saavat hänet raivon partaalle. Kun Megan kirjaimellisesti törmää Christianiin pubissa, he keksivät suunnitelman selviytyäkseen pyhiin yli: he ryhtyvät toistensa täydellisiksi vale-deiteiksi.

Kannen kuvat: Shutterstock
Kansi: Beth Free / Studio Nic&Lou